

af Statsindtægterne, vilde man forde Love, der skulde dannes en Kompensation — fra Befolkningens Side set — for de indirekte Beskatningslove sætte en Tidsbegrænsning, saaledes at man kunde risikere efter de fem Aars Forløb at staa med en meget betydelig forøget Afgiftsbyrde paa Befolkningen. Det var saa absolut urimeligt, at alene det var nok til at bringe disse Love til at strande her i Folketinget, og det glæder mig derfor, at denne Fordring er frafalden fra Landstingets Side. Det glæder mig ogsaa, at det andet Ting paa et andet Punkt har nærmet sig noget til det Standpunkt, man indtog her: Det vil erindres, at man i Fjor i Landstinget vilde have Fordelingen til Kommunerne bestemt efter Folketal og Hartkorn, hvilket altsaa var at gaa bort fra det af Regeringen og Folketinget accepterede Grundlag. Jeg tror ikke, at man i Landstinget har frafaldet sine Betæneligheder over for det foreliggende Grundlag, men man har i alt Fald valgt at se bort fra dem saaledes, at man er gaaet ind paa det oprindelige Grundlag, nemlig at fordele disse Skatters Beløb i de oprindelig fastsatte Former til Kommunerne. Jeg skal slet ikke indlade mig paa Realiteten her, men kun konstatere Tilnærmelsen til det Standpunkt, Regeringen og Folketing først indtog, og ogsaa dette er et Moment, der vil lette Lovens Gennemførelse.

Paa den anden Side nægter jeg ikke, at den anden Strømning i det andet Ting, den mod disse Love uvillige Strømning, desværre ogsaa har sat sig meget kraftige Spor i disse Loves Behandling. Først og fremmest har den sat sig Spor ved den uforsvarlig lange Tid, som Landstinget har brugt til Behandlingen, og dernæst har den sat sig Spor i det Forslag, som ogsaa den sidste ærede Taler saa stærkt fremhævede, nemlig Forslaget om at sammenkoble Reglerne om den kommunale Beskatning med Reglerne for Skattefordelingen til Kommunerne. Jeg bruger næppe for haarde Ord, naar jeg siger, at det kunde ikke være Landstinget uafvidende, at det at sætte disse Bestemmelser ind, var, som det blev udtalt fra den ene af Venstregruppernes Ordførere under Behandlingen af Sagen i Landstinget, at give Forslaget Gift. Det høje Landsting maatte vide, at en saadan Bestemmelse vilde ikke blive vedtagen henede. Det er saa klart og utvetydigt udtalt her i Salen og af begge Venstregruppernes Ordfører i Landstinget, at man vilde ikke have Spørgsmaalet om den kommunale Beskatning afgjort paa

denne Lov, det hører ikke hjemme her. Det vil sige, jeg skal straks tage et Forbehold. Det havde været rigtigt, om Regeringen, samtidig med, at den indbragte dette Forslag her, havde indbragt et Forslag om Forandring af den kommunale Beskatning for Københavns Vedkommende, thi i København kunne de to Beskatninger ikke gaa Side om Side, det er klart, og det ere nu vistnok ogsaa alle Mennesker enige om. Men for det øvrige Lands Vedkommende er der saa bestemt som vel muligt baade der og her protesteret mod denne Sammenkobling. Naar, det er saa øjensynligt, at disse Forslag ikke kunne gennemføres, at det for mig, der i saa høj Grad ønsker disse Loves Gennemførelse, næsten er en Trøst, fordi jeg føler mig overbevist om, at Landstinget ikke har sat dem ind i den Tanke, at de kunne gennemføres. Derfor bliver det ikke mindre uheldigt, at det er kommet ind, men jeg vil dog udtale her, at jeg for mit Vedkommende ikke nærer Tvivl om, at det er noget, som det høje Landsting, det vil sige de i Landstinget, som ville have disse Forslag fremmede, maa frafalde, thi det er klart, at med disse Bestemmelser gennemføres Forslagene ikke. Man vil ikke bort fra Formue- og Lejlighedsskatten i Kommunerne, og dette Forslag her er, om end det ser forholdsvis uskyldig ud, alligevel et Attentat mod Formue- og Lejlighedsskatten. Det, som vi skulle have, og som der i saa mange Aar er arbejdet forgæves for, er jo en mellemkommunal Beskatningslov. Men hvis man nu vedtager disse besynderlige Bestemmelser her, hvorefter vi ville faa en mellemkommunal Skatteordning, hvor det kommunale Skattegrundlag kan blive fuldstændig forskelligt f. Eks. i to Nabolandskommuner eller i to Nabokøbstadkommuner, hvor Landets Skattesystem vil blive et fuldstændigt Virvar og komme til at se ud omtrent som Tysklands Kort i gamle Dage, da der var de mange Smaafyrster dernede, saa at man hverken vidste ud eller ind i det hele — fik vi først et saadant Sammensurium lavet, kunde man være temmelig sikker paa, at saa var der lagt endnu større Vanskeligheder i Vejen for den mellemkommunale Beskatningslov, end der allerede nu er. Der vilde jo være noget vist tillokkende for Kommunerne ved at acceptere Beskatningen efter Statsindkomstskattens Regler, nemlig det, at man derved kunde faa fat paa Aktieselskaberne, og at man derved kunde faa forskellige Beskatningsgenstande ramt, som man ikke kan faa ramt nu. Men det, man